

Arrest

nr. 223 928 van 11 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten zitten vervat in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer

[...]

nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 11/04/2012 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 20/12/2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, een beslissing waarvan u op 21/12/2012 in kennis werd gesteld. Op 13/11/2013 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 04/04/2014 werd u door het CGVS de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, een beslissing waarvan u op 07/04/2014 in kennis werd gesteld. Op 01/10/2014 diende u een derde asielaanvraag in. Op 17/06/2015 werd u door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 18/06/2015 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 18/08/2015 een A-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 30/07/2018.

Op 14/04/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 04/07/2017 uitgenodigd voor gehoor op 26/07/2017 teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 08/09/2017 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 11/09/2017 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd op 14/04/2017 een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980 betreft. Het stelde bovendien dat u naar Afghanistan mag worden teruggeleid en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 09/04/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis

heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980).

U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een kopie van uw diploma van het K.A. Antwerpen Okan d.d. 27/06/2013; een overzicht van uw meest recente tewerkstellingen voor de periodes 02/11/2016 – 02/02/2018 en 03/04/2018 – 31/12/2018; en loonfiche van uw meest recente tewerkstelling voor de periode 01/11/2018 – 30/11/2018; een formulier C4DRS van de RVA; een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands bij Open School Centrum voor Basiseducatie d.d. 01/03/2019 en een inschrijvingsformulier lessen Nederlands bij Atlas – Integratie en Inburgering Antwerpen d.d. 27/06/2016.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening houden. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw

land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 11/04/2012 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag binnenkwam, met andere woorden ongeveer 7 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Bovendien merken we op dat u pas sinds uw derde asielaanvraag d.d. 01/10/2014 regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft. Het loutere feit dat u ongeveer 4,5 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Frans en Nederlands te lezen en/of schrijven. Daarnaast verklaarde u Okan te, BSO Elektriciteit, Werkend Leren BDSO Keukenhulp en Volwassenenonderwijs NT2 te hebben gevolgd. U verklaarde inzake tewerkstelling twee maal via artikel 60 als keukenhulp voor Stad Antwerpen en Zorgbedrijf Antwerpen te hebben gewerkt en daarnaast ook als winkelbediende te hebben gewerkt in de periode 03/04/2018 tot 31/12/2018. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een kopie van uw diploma van het K.A. Antwerpen Okan d.d. 27/06/2013; een overzicht van uw meest recente tewerkstellingen voor de periodes 02/11/2016 – 02/02/2018 en 03/04/2018 – 31/12/2018; en loonfiche van uw meest recente tewerkstelling voor de periode 01/11/2018 – 30/11/2018; een formulier C4DRS van de RVA; een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands bij Open School Centrum voor Basiseducatie d.d. 01/03/2019 en een inschrijvingsformulier lessen Nederlands bij Atlas – Integratie en Inburgering Antwerpen d.d. 27/06/2016.

We wijzen er op dat deze inspanningen u in de Belgische samenleving te integreren, geen afbreuk doen aan het feit dat u op 14/04/2017 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. De bewezen verklaarde feiten werden in het vonnis als ernstig gekwalificeerd. Bovendien blijkt uit dit vonnis dat u in 2013 reeds in aanraking kwam met de jeugdrechtbank wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben, geen duurzame relatie, noch minderjarige kinderen te hebben. U gaf bovendien aan ook in uw land van herkomst geen relatie, familie- of gezinsleden of minderjarige kinderen te hebben.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren 'nee' antwoordde. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de vragenlijst niet te kunnen terugkeren omdat u er geen huis meer heeft om naartoe te gaan, reeds 8 jaar in België bent en u zich heeft aangepast aan het Westerse leven. U gaf aan zich minder Afghaan te voelen. Dienaangaande merken we vooreerst op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 08/09/2017 concludeerde dat u naar Afghanistan mag worden teruggeleid en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De vordering strekt ertoe om de door hem aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

Artikel 38/85, § 1, eerste en vierde lid van deze wet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 1 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag werd betekend, maakt zijn verwijdering imminent nu zij de vasthouding van verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 8 juli 2019 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering is hangende en gekend onder het nr. 234 545.

De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 6 mei 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die eveneens op 8 juli 2019 en dus tegelijkertijd werd ingediend, werd ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid juncto artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder werd de vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 233 867, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Verweerder betwist de ontvankelijkheid overigens ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit de artikelen 39/82, § 4, vierde lid en 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1.1. In het derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker licht dit toe op de volgende wijze:

“Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

De vader van verzoeker was een medewerker van de organisatie ADA (Afghan Development Association). Hij gaf opleidingen aan leraren in Surkhrod. Na een eerdere bedreiging werd de vader op een dag gekidnapt door de Taliban. Ongeveer vier tot vijf maanden na de ontvoering werd verzoeker in het winkeltje dat hij uitbaatte benaderd door de Taliban. Ze zeiden dat ze de volgende keer een bom zouden meebrengen die verzoeker in de meisjesschool tot ontploffing moest brengen. Uit angst zei verzoeker noch ja, noch nee. De neef van verzoeker lichtte de politie in maar er gebeurde niets. Tien dagen later kwam de Taliban opnieuw langs. Ze insisterden om de bom tot ontploffing te brengen doch verzoeker weigerde dit en sloot vervolgens zijn winkel. Enkele dagen later was er een ontploffing in de winkel van verzoeker. Hierbij vielen verschillende slachtoffers, leerlingen die net de school verlieten. De politie kwam langs bij verzoeker thuis om navraag te doen. Hij werd ervan beschuldigd iets te maken te hebben met deze ontploffing. Uit vrees voor rekrutering door de Taliban en tevens uit vrees voor de Afghaanse politie ontvluchtte verzoeker zijn herkomstland en vroeg hij op 11 april 2012 in België asiel aan. Uiteindelijk werd aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat het CGVS van oordeel was dat de situatie in de regio van herkomst onveilig was.

Bij beslissing van 8 september 2017 besloot het CGVS om de subsidiaire bescherming ten aanzien van verzoeker in te trekken op basis van zijn veroordeling voor de Correctionele rechtbank. Verzoeker ging met deze beslissing langs bij het OCMW die hem steeds hebben begeleid en ondersteund. Zij adviseerde verzoeker om geen beroep aan te tekenen tegen de intrekking van de subsidiaire bescherming. Volgens hen had verzoeker immers een verblijfsrecht in België en zou de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een intrekking van verblijf, noch een bevel om het grondgebied te verlaten gelasten gelet op het eenmalig karakter van deze veroordeling. Verzoeker nam dit advies ter harte en tekende aldus geen beroep aan tegen de negatieve beslissing.

Verwerende partij heeft met de bestreden beslissing besloten om het verblijf van verzoeker in te trekken, doch zonder een onderzoek te voeren naar de situatie in het land van herkomst om na te gaan of er een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen zijn. In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar de intrekking van de subsidiaire bescherming van het CGVS dd. 08/09/2017. Deze beslissing is intussen bijna twee jaar oud!

Verwerende partij stelt het volgende:

"Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de vragenlijst niet te kunnen terugkeren omdat u er geen huis meer heeft om naartoe te gaan, reeds 8 jaar in België bent en u zich heeft aangepast aan het Westerse leven. U gaf aan zich minder Afghaan te voelen. Dienaangaande merken we vooreerst op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 08/09/2017 concludeerde dat u naar Afghanistan mag worden teruggeleid en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Zij verwijzen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het land van herkomst naar de beslissing die werd genomen door het CGVS. Echter is het rapport waarop het CGVS zich baseerde (COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) reeds lang achterhaald en dringt een actuele beoordeling zich op! Verwerende partij heeft nagelaten een actueel en grondig onderzoek te voeren naar de situatie in Afghanistan en meer bepaald naar de regio waar verzoeker vandaan komt. Uit de meest recente rapporten van Cedoca blijkt immers dat de huidige veiligheid in Jalalabad niet kan worden gegarandeerd. Er zijn in een korte tijdspanne verschillende incidenten geweest waarbij ook burgerslachtoffers vielen. In het rapport lezen we onder andere het volgende (<https://www.cgvs.be/nl/landennifo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-en-surkhrod>) (Laatst geraadpleegd op 23/05/2019)

"Tijdens de onderzoeksperiode van 1 februari 2018 tot 31 januari 2019 vinden negen incidenten plaats in het district Behsud. In dezelfde periode vinden 30 incidenten plaats in het district Surkhrod. In de districten Behsud en Surkhrod is het geweld voornamelijk gericht tegen veiligheidspersoneel maar ook in deze districten vallen er burgerslachtoffers als collateral damage. In zowel Behsud als Surkhrod eisen vooral de taliban de aanslagen op. Precieze statistieken over burgerslachtoffers in Jalalabad, de districten Behsud en Surkhrod zijn niet beschikbaar."

De regio waaruit verzoeker afkomstig is, is absoluut niet veilig en de kans dat verzoeker het slachtoffer wordt van geweldspelingen is dan ook reëel. Zeker na een jarenlang verblijf in het buitenland en de doorgeknipte banden met Afghanistan, is het voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Men dient ook rekening te houden met de ernst van het geweld in Afghanistan en het aantal willekeurige burgerslachtoffers die vallen. In vergelijking met de situatie in 2017 kan men enkel een ernstige wijziging vaststellen in de meest negatieve zin van het woord. Het rapport COI Focus AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (18 maart 2019 update) stelt het volgende:

"In 2018 telt UNAMA 1.815 burgerslachtoffers (681 doden en 1.134 gewonden) in de provincie Nangarhar. Dit meer dan een verdubbeling in vergelijking met 2017 (862 burgerslachtoffers)."

[...]

"In februari 2018 uiten inwoners van Surkhrod hun bezorgdheid over de verhoogde activiteit van de taliban in het district in de laatste twee jaar. Zoals de tabel hierboven aangeeft, omschrijft de Long War Journal Surkhrod in oktober 2018 als een gecontesteerd district. De taliban zelf verklaren eind 2018 de controle te hebben over 55 % van het district. ACLED schrijft alle door opstandelingen uitgevoerde aanvallen in Surkhrod toe aan de taliban of niet nader geïdentificeerde gewapende groeperingen."

Ook recente nieuwberichten tonen de gevarensituatie in Afghanistan duidelijk aan (stukken 2 tot en met 7). Verwerende partij heeft geen enkel recent gegeven mee in haar beoordeling opgenomen.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Een loutere verwijzing naar de beslissing van het CGVS die ondertussen twee jaar oud is, schendt uiteraard de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel), maar schendt duidelijk ook artikel 3 EVRM en de belangenafweging die men hierbij ontegensprekelijk dient te maken.

Verzoeker begrijpt niet dat verwerende partij op een bijzondere lichtzinnige wijze omgaat met het administratief dossier. Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een intrekking en verwijdering van het grondgebied inhouden. Deze soort beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven. Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Afghanistan en het risico dat hij daarbij zal lopen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoeker moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd."

3.2.2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"M.b.t. de schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkele concrete argumenten aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij persoonlijk dient te vrezen voor een mensonwaardige behandeling bij een terugkeer naar het herkomstland. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten, zonder die op zijn eigen situatie te betrekken, volstaat niet om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Ook in het kader van het hoorrecht, maakt verzoeker geen gewag van een persoonlijke vrees, doch stelde louter zich minder "Afghaan" te voelen.

Bovendien wordt verzoeker middels de bestreden beslissing geenszins verplicht om terug te keren naar zijn herkomstland en wordt hij er nog minder toe gedwongen. Het staat hem aldus vrij om a dan niet terug te keren naar het herkomstland. Verzoeker toont niet aan dat er een verder onderzoek diende te worden gevoerd naar artikel 3 EVRM.

[...]"

3.2.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in

de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

In de mate dat de verwerende partij stelt dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij persoonlijk dient te vrezen voor een mensonwaardige behandeling bij een terugkeer naar het herkomstland en een loutere verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, moet worden gewezen op het volgende:

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij, *“betreffende uw terugkeer naar uw land van herkomst”* naar de verklaringen van verzoeker in de vragenlijst, en beantwoordt zij die met een verwijzing naar de beslissing tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus van 8 september 2017, waarin de commissaris-generaal concludeerde dat verzoeker naar Afghanistan mag worden teruggeleid en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader van dat onderzoek werd onder meer een grondige analyse gemaakt van *“de huidige veiligheidssituatie in Amarkhil (grootstedelijk gebied Jalalabad, provincie Nangarhar)”*, op grond van de COI Focus *“Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017”*, analyse die tot de conclusie leidde dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en dat, mede op grond van het feit dat verzoekers asielaanvragen bedrieglijk werden bevonden, een verwijderingsmaatregel verenigbaar was met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de verwerende partij zelf terugvalt op deze beoordeling door de commissaris-generaal om de eventuele risico's op terugkeer naar het land van herkomst te beoordelen, daarin begrepen de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad in juni 2017, lijkt zij de verzoeker bezwaarlijk te kunnen verwijten dat ook hij wijst op actuele informatie die betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie.

Verzoeker kan op het eerste gezicht evenmin worden tegengeworpen dat hij ingevolge de bestreden beslissing niet noodzakelijk moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Zoals hiervoor is gebleken was de verwerende partij zelf van oordeel dat het noodzakelijk was om *“de terugkeer naar uw land van herkomst”* te gaan beoordelen in het kader van de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Daarenboven bevat de bestreden beslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten en dus een verwijderingsbeslissing. In artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald :

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. Aangezien uit niets blijkt dat verzoeker is gemachtigd of toegelaten elders te verblijven dan in zijn land van herkomst, kan de verwerende partij prima facie niet worden gevolgd waar zij stelt dat verzoeker ingevolge de thans bestreden beslissing niet zou moeten terugkeren naar Afghanistan. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat de beslissing van 1 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, door verzoeker aangevochten met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (nr. 234 545) een gedwongen verwijdering naar Afghanistan vooropstelt.

Nu er van blijkt te kunnen worden uitgegaan dat de thans bestreden beslissing de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan impliceert, stelt zich de vraag of de verwerende partij bij het nemen van de

thans bestreden beslissing is tegemoet gekomen aan de verplichting om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam, zoals artikel 3 van het EVRM dat oplegt.

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat zij zich heeft vergenoegd met een verwijzing naar een onderzoek van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat dateert van bijna twee jaar geleden. Nochtans kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan, die onmiskenbaar volatiel is, op de voet volgt en haar beslissingen steunt op actuele informatie daarover. Het gebrek aan actueel onderzoek klemmt des te meer nu verzoeker recente informatie bijbrengt die op het eerste gezicht wijst op een verslechtering van de situatie in Jalalabad en Surkhrod, zijn regio van herkomst.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. Het middel is ernstig.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Verzoeker betoogt het volgende:

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Asiel en Migratie zou voor verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel betekenen.

Door de negatieve beslissing kan verzoeker nu gerepatrieerd worden naar zijn land van herkomst hoewel hij daar geen onderkomen meer heeft en destijds alles en iedereen heeft achtergelaten. Verzoeker heeft geen enkel opvangnetwerk in Afghanistan en kan daar op niemand rekenen. Bovendien staat het vast dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald in de regio van verzoeker erg precair is.

Daarnaast dient de bestreden beslissing geschorst te worden aangezien een terugkeer voor verzoeker onmogelijk is mede gelet op het feit dat hij jaren niet in Afghanistan is geweest en daar niets of niemand heeft waar hij op kan terugvallen. Verzoeker kwam reeds als minderjarige naar België!

Verzoeker zal de volgende ernstige nadelen ondervinden indien hij dient terug te keren naar het land van herkomst:

-Hij zal belanden in een situatie van extreme armoede aangezien hij op niets of niemand kan terugvallen;

-Hij loopt een ernstig risico op mensonterende behandelingen;

-Hij loopt het risico te worden gedood bij een geweldsincident;

-Hij loopt het risico te worden benaderd door de Taliban gelet op het verleden van zijn vader in Afghanistan;

Dat gelet op al het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient geschorst te worden."

3.3.2. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd in het licht van een mogelijke beschermenswaardige situatie onder artikel 3 van het EVRM.

3.3.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan. Derhalve wordt de vordering tot schorsing bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS